

Sygn. akt III C 1232/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. U.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki W. U. kwotę 4.147,10 zł (cztery tysiące sto czterdzieści siedem złotych dziesięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 3.901,10 zł (trzy tysiące dziewięćset jeden złotych dziesięć groszy) od dnia 15 listopada 2013 r.;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.425 zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 7,43 zł (siedem złotych czterdzieści trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 1232/14

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 19 marca 2014 r. powódka W. U. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. kwoty 4.151,40 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 3.905,40 zł od dnia 15 listopada 2013 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 14 października 2013 r. w wyniku kolizji drogowej, której sprawca związany był z pozwanym umową ubezpieczenia OC, uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd. Pozwany wycenił koszt naprawy pojazdu na kwotę 4.157,79 zł i taką należność wypłacił powódce. Powódka zaś nie zgadzając się wyceną pozwanego zwróciła się o sporządzenie ekspertyzy w tym zakresie do rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej S. Ł., który oszacował koszt naprawy pojazdu na kwotę 8.063,19 zł. Powódka poniosła koszt wykonania kalkulacji

naprawy w wysokości 246 zł. Dochodzona pozewm kwota stanowi sumę różnicy pomiędzy kosztami przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego określonymi przez rzeczoznawcę a odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego oraz kosztów sporządzenia opinii.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swą rzecz kosztów postępowania. Pozwany zarzucił, że żądanie powódki zostało określone na podstawie dokumentu prywatnego sporządzonego na jej zlecenie i obejmuje hipotetyczne koszty naprawy, które należałoby ponieść gdyby powódka oddała pojazd do autoryzowanego serwisu, a nie koszty rzeczywiste. Pozwany wywodził, że wypłacona przez niego kwota wyczerpuje wszystkie roszczenia powódki związane ze zdarzeniem z dnia 14 października 2013 r. , nie znajdując podstaw do pokrycia kosztów zlecenia prywatnej ekspertyzy.

W piśmie procesowym z dnia 16 września 2014 r. powódka wskazała, że jej pojazd nie został naprawiony.

Na rozprawie w dniu 13 października 2015 r. strona powodowa podtrzymała swe roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2013 r. powódka W. U., kierując należącym do niej pojazdem V. (...) nr rej. (...), uczestniczyła w kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący samochodem C. (...) M. J.. Sprawca wypadku związany był wówczas z pozwanym (...) Spółką Akcyjną w W. umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzeń w pojeździe powódki.

Powódka powiadomiła pozwanego o szkodzie w dniu 15 października 2013 r.

Pozwany decyzją z dnia 7 listopada 2013 r. ustalił odszkodowanie w związku z przedmiotową szkodą na kwotę 4.157,79 zł i taką też sumę wypłacił powódce.

Powódka nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania zwróciła się do S. Ł. – rzeczoznawcy samochodowego, o sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu w związku z ww. szkodą. S. Ł. w dniu 20 listopada 2013 r. sporządził kalkulację, w której określił wysokość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 8.063,19 zł. Powódka zapłaciła S. Ł. kwotę 246 zł za wykonanie kalkulacji.

Powódka, powołując się na ustalenia S. Ł., zwróciła się do pozwanego o dopłatę kwoty 3.905,40 zł tytułem odszkodowania w piśmie z dnia 5 grudnia 2013 r. oraz pokrycie kosztów wyceny rzeczoznawcy w wysokości 246 zł. Pozwany nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska w kwestii wysokości należnego powódce odszkodowania.

Pojazd powódki nie został naprawiony.

Dowody:

- pismo z dnia 14.01.2014 r. k. 10-11
- odwołanie k. 12-16
- kalkulacja z dnia 20.11.2013 r. k. 17-22
- faktura k. 23
- kalkulacja z dnia 15.10.2013 r. k. 24-30
- zgłoszenie szkody k. 48-52
- zdjęcia k. 53-58

- dokumenty znajdujące się w aktach szkody w postaci : zgłoszenia szkody, zdjęć, dowodu rejestracyjnego, kalkulacji naprawy z dnia 15.10.2013 r., potwierdzenia pokrycia ubezpieczeniowego, notatki urzędowej, kalkulacji naprawy z dnia 20.11.2013 r., faktury, odwołania wraz pełnomocnictwem, decyzji z dnia 7.11.2013 r.

Odszkodowanie należne powódce w związku ze szkodą z dnia 14 października 2013 r. stanowi kwotę 8.058,89 zł.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego D. K. k. 101-106

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w znacznej części.

Stosownie do art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia, przy czym zgodnie z § 2 tego artykułu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń . Natomiast w myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną ruchem samochodu (tzw. mechanicznego środka komunikacji) wynika z art. 436 § 1 kc, który stanowi, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu. Natomiast w przypadku kolizji pojazdów mechanicznych odpowiedzialność ustala się na zasadzie winy – w myśl bowiem art. 436 § 2 kc, w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Niewątpliwie roszczenie dochodzone w tym postępowaniu dotyczyło skutków wywołanych zderzeniem dwóch pojazdów, przy czym fakt zawinionego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez kierującego pojazdem marki C. (...) M. J. oraz związku przyczynowego pomiędzy jego działaniem a z zaistnieniem kolizji pozostawały bezsporne. Odpowiedzialność pozwanego związana z zawarciem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ze sprawcą wypadku nie rodziła sporu. Pomiędzy stronami sporny pozostawał natomiast rozmiar szkody zaistniałej w pojeździe powódki w wyniku zdarzenia z dnia 14 października 2013 r., a tym samym wysokość należnego powódce odszkodowania.

Wskazać należy, iż w świetle art. 6 kc to na powódce, spoczywał ciężar wykazania powyższych okoliczności.

Zgodnie z art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu, przy czym – stosownie do § 2 tego artykułu, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Wskazać również należy, iż w myśl art. 361 § 1 kc obowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Uwzględniając powyższe regulacje wskazać należy, iż powódka była uprawniona domagać się od pozwanego zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, równoważnej kosztom naprawy pojazdu niezbędnej do przywrócenia go do stanu sprzed szkody, przy czym pozwany zobligowany był zwrócić powódce wydatki związane z naprawą tylko tych uszkodzeń, które pozostawały w związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę.

Wskazać należy, iż powódka w piśmie procesowym z dnia 16 września 2014 r. w odpowiedzi na zobowiązanie do złożenia faktur dokumentujących koszty naprawy samochodu, wyjaśniła, że jej pojazd nie został naprawiony. Pozwany zaś twierdzenia tego nie zakwestionował, toteż Sąd uznał za bezsporne, że uszkodzenia pojazdu powódki związane ze zdarzeniem z dnia 14 października 2013 r. nie zostały naprawione. Wskazać również należy, iż zakres uszkodzeń pojazdu w związku z tym zdarzeniem był bezsporny, toteż przeprowadzenie oględzin pojazdu w toku postępowania sądowego, jak i przesłuchanie powódki na tą okoliczność było zbędne, przy czym odnotować trzeba, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie odnotował żadnych uszkodzeń pojazdu nie powiązanych z ww. zdarzeniem.

Skoro pojazd powódki nie został poddany naprawie, wysokość należnego powódce odszkodowania wyrażała się w pewnej potencjalnej kwocie, uwzględniającej średnie stawki rynkowe prac naprawczych, materiałów i części zamiennych, która to kwota pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Ustalając wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki Sąd nie był władny oprzeć się na dokumentach prywatnych w postaci zarówno kalkulacji naprawy sporządzonej w dniu 15 października 2013 r. przez pozwanego, jak i kalkulacji naprawy sporządzonej w dniu 20 listopada 2013 r. na zlecenie powódki. Kalkulacje te stanowiły wyłącznie dowody na to, iż osoby, które je wykonały złożyły zawarte w ich oświadczenia. Ponieważ ustalenie kosztów naprawy pojazdu wymagało wiadomości specjalnych, Sąd pominął dowód z zeznań S. Ł. w charakterze świadka, a dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego D. K. (2), który wskazał, iż koszt naprawy pojazdu powódki w związku ze szkodą wynosi 8.058,89 zł. Podkreślić należy, iż opinii tej żadna ze stron nie kwestionowała, a i Sąd nie powziął względem niej żadnych zastrzeżeń. Biegły w swej opinii zarówno odniósł się do sporządzonych na zlecenie stron kalkulacji, jak i wyjaśnił na czym oparł się dokonujących własnych ustaleń. Jego wnioski są logiczne, należyście uzasadnione i znajdują podstawę w materiale dowodowym sprawy, toteż Sąd przyjął, iż koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed szkody stanowi kwotę 8.058,89 zł. Skoro pozwany wypłacił powódce tytułem odszkodowania jedynie 4.157,79 zł, do zapłaty pozostaje kwota 3.901,10 zł.

Stosownie do art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, pozwany zobligowany był wypłacić powódce należne odszkodowanie w terminie do 14 listopada 2013 r. Zważyć bowiem należy, iż powódka zawiadomiła pozwanego o szkodzie najpóźniej 15 października 2013 r. – tego dnia bowiem już odbyły się oględziny pojazdu dokonane przez pozwanego.

Od dnia 15 listopada 2013 r. pozwany pozostaje zatem w opóźnieniu w zapłacie kwoty 3.901,10 zł, co uzasadniało żądanie powódki, zapłaty odsetek ustawowych od tej kwoty na podstawie art. 481 § 1 kc, stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W ocenie Sądu zasadne było również żądanie zapłaty przez pozwanego kwoty 246 zł w oparciu o art. 471 kc. Gdyby pozwany w sposób należyście wywiązał się ze swego zobowiązania i prawidłowo określił wysokość kosztów naprawy pojazdu, powódka, która nie dysponuje wiedzą z zakresu techniki samochodowej, nie musiałaby, w celu ustalenia wysokości należnego jej odszkodowania zlecać we własnym zakresie sporządzenia kalkulacji naprawy. Pozwany zatem zobowiązany jest do pokrycia szkody związanej z nienależytym wykonaniem swego zobowiązania, a zamykającej się kwotą 246 zł stanowiącą wydatek poniesiony przez powódkę w ww. celu.

W tym stanie rzeczy w punkcie I wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powódki sumę kwot 3.901,10 zł i 246 zł oraz odsetki ustawowe liczone od kwoty 3.901,10 zł od dnia 15 listopada 2013 r., zaś w pozostałym zakresie w punkcie II wyroku powództwo oddalono.

Ponieważ roszczenie powódki zostało uwzględnione niemal w całości, za przegrywającego proces uznano pozwanego, którego stosownie do art. 98 § 1 i 3 kpc obciążono poniesionymi przez powódkę kosztami postępowania, tj. kwotą 208

zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, 600 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego oraz 600 zł wynagrodzenia pełnomocnika powódki, orzekając jak w punkcie III wyroku.

W oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w punkcie IV wyroku obciążono pozwanego również kwotą 7,43 zł stanowiącą różnicę pomiędzy zaliczką uiszczoną przez powódkę, a rzeczywistym kosztem sporządzenia opinii biegłego, pokrytą z sum budżetowych.